

Тодоръ и за да угоди на Лянката, още по-сопнато прибави: — Стой си тамъ ти и си спи. Азъ знамъ какво правя, азъ си знамъ работата.

Тодорица вече не се обади. Поусмихнатъ, Лянката гледаше огъня. После заговори, кротко, човѣшки, каточе нищо не е било, питаше Тодора за туй, за онуй. Тодоръ сжщо се поотпусна и се разприказва, дори помисли, че опасността е минала. Изведнажъ Лянката замълча и се усмихна — отъ тая усмивка Тодоръ се боеше — погледна пиростията, която бѣше се зачервила, погледна следъ туй къмъ одаята и се услуша. И както по-рано скочи и Тодоръ пакъ видѣ ножа надъ главата си.

— Паритѣ! До утре ли ще ме разигравашъ? Паритѣ!

Той бодна съ ножа Тодора по едното рамо, бодна го и по другото. Тодоръ се повлѣче изъ стаята, прегърна краката на Доде и заплака.

— Доде, моля ти се... Доде...

Вратата на одаята пакъ се задърпа.

— Какво става тамъ, човѣче, отвори! — завика Тодорица, която бѣше разбрала, че става нѣщо лошо.

— Отвори, Тодоре, ще викамъ! Ще викамъ!

Лянката погледна за мигъ къмъ вратата, и решенъ да не обръща внимание на Тодорица, насочи пакъ ножа си къмъ Тодора.